

ІІ НАУКОВА ІСТОРІЯ

*Серія інтерв'ю до Міжнародного дня
жінок і дівчат у науці*

Олександра Локазюк

*доктор філософії з математики,
молодша наукова співробітниця Інституту математики НАН України,
член Ради молодих вчених Інституту математики НАН України,
старший викладач Факультету інформаційних технологій та математики
Київського столичного університету імені Бориса Грінченка*

Сфера наукових досліджень:

груповий аналіз диференціальних рівнянь та їх систем, викладання математики у вищій школі.

Цитата, якою науковиця керується в житті або науці:

«Через терни до зірок»

Шлях у науку

Як почалася ваша історія в науці?

Моя історія почалася після написання диплому магістра у Київському університеті імені Бориса Грінченка, коли науковий керівник Самойленко Валерій Григорович, доктор фізико-математичних наук, професор, привів мене до Інституту математики НАН України у відділ математичної фізики. А потім вступила до аспірантури в Інститут математики.

Чому саме математика / ваша галузь?

До математики як такої мене привчив ще мій дідусь у малому віці, за що я йому дуже вдячна. Математика навчила мене мислити системно й сміливо ставити перед собою складні завдання. У ній є чіткість та своя краса.

Чи був момент, коли ви сумнівалися, що це «ваше»?

Звісно, коли не виходило швидко розв'язати якусь поставлену задачу на початку навчання в аспірантурі. Але згодом, коли вже почала і сама викладати, то зрозуміла, що все прийде згодом у потрібний час.

Хто або що найбільше підтримало вас на старті?

На старті дуже підтримав і досі підтримує мій науковий керівник в аспірантурі доктор фізико-математичних наук Бойко Вячеслав Миколайович.

Виклики

З якими труднощами ви стикалися як жінка в науці?

Найчастіше – з упередженнями та невидимими бар'єрами. Інколи доводилося чути сумнів там, де чоловіків сприймали більше ніж жінок. Зокрема, така ситуація була, коли взяла участь та перемогла у Всеукраїнському конкурсі студентських наукових робіт у галузі Математика, Статистика та Прикладна математика під час навчання у магістратурі. Дівчат та жінок сприймають не серйозно.

Чи доводилося вам доводити свою компетентність більше, ніж колегам-чоловікам?

Так. Але це навчило мене чітко аргументувати, спиратися на факти й результати. Зрештою, саме вони говорять найгучніше.

Чи маєте ви синдром самозванця. Якщо так, то як ви з ним справляєтеся?

Ні.

Який найскладніший момент у кар'єрі ви вже пройшли?

Захист дисертації на здобуття ступеня доктора філософії з математики на початку повномасштабного вторгнення, із відсутністю світла та під час тривоги, і за новими правилами. Але все можливо, якщо дуже захотіти. Головне вірити і йти до мети.

Баланс у житті

Як ви поєднуєте науку з особистим життям?

Через пріоритети й чесність із собою. Баланс – це не ідеальна рівновага щодня, а гнучкість на довгій дистанції.

Чи реально «мати все» – і кар'єру, і сім'ю?

Реально. Головне підтримка сім'ї та розуміння. І все вийде.

Що допомагає не вигорати?

Уміння зупинятися, підтримка близьких і нагадування собі, навіщо я почала цей шлях. Найбільше допомагає віра в своїх студентів, які хочуть розвиватися та зробити світ кращим.

Успіх і мотивація

Яким досягненням ви найбільше пишаєтеся?

Змогою, після отримання ступеня доктора філософії, викладати улюблені математичні дисципліни в університеті та спілкуватися зі своїми студентами.

Що для вас означає успіх у науці?

Можливість ділитися знаннями, які мають значення.

Який міф про жінок у STEM ви хотіли б зруйнувати?

Що жінки менш здібні до точних наук та зокрема математики. Здібності не мають статі – їх формують можливості та підтримка.

Послання майбутнім науковицям

Що б ви сказали собі 10 років тому?

Не бійся помилятися й просити про допомогу. Ти знаєш і можеш більше, ніж тобі здається.

Яку пораду дали б дівчатам, які бояться йти в науку?

Спробуйте. Страх минає, а можливості залишаються. Наука потребує розвитку і змін.

Чому жінкам важливо бути видимими в науковому просторі?

Бо коли жінок видно в науці, інші дівчата починають вірити, що для них там теж є місце.